

Sygn. akt VI ACa 1276/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA– Urszula Wiercińska (spr.)

Sędzia SA– Teresa Mróz

Sędzia SO del.– Jadwiga Smołucha

Protokolant st. sekr. sąd.– Agnieszka Prokopiuk

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2012 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa S. B.

przeciwko (...)S.A. w Z.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 12 maja 2011 r., sygn. akt XVII AmC 35/10

oddala apelację.

Sygn. akt VI ACa 1276/11

UZASADNIENIE

Powódka – S. B. wniosła o uznanie za niedozwolone postanowienia stosowanego przez pozwaną – (...)S.A. w Z. o treści:

„Cena podlega waloryzacji o wskaźnik inflacji GUS (z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka GUS jest ujemna) począwszy od (...) dnia od rozpoczęcia budowy, liczonej od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana wg zasad określonych w n/n ustępie nie dłużej niż w terminie wskazanym w § 6.1.2”.

Pozwana (...) S.A. w Z. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 12 maja 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone i zakazał stosowania przez (...) S.A. w Z. w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy o następującej treści: „Cena podlega waloryzacji o wskaźnik inflacji GUS (z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka GUS jest ujemna) począwszy od (...) dnia od rozpoczęcia budowy, liczonej od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana wg zasad określonych w n/n ustępie nie dłużej niż w terminie wskazanym w § 6.1.2”; postanowił o kosztach sądowych oraz zarządził publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte o następujące ustalenia faktyczne i rozważania:

Pozwana – (...) S.A. w Z. prowadzi działalność gospodarczą między innymi w zakresie wznoszenia kompletnych obiektów budowlanych lub ich części inżynierii lądowej i wodnej; wykonywania instalacji budowlanych; wykonywania robót budowlanych wykończeniowych; przygotowania terenu pod budowę; projektowania budowlanego, urbanistycznego, technologicznego, zgodnie z przedmiotem działalności ujawnionym w Krajowym Rejestrze Sądowym, do którego jest wpisana pod numerem (...).

Pozwana posługiwała się w obrocie z konsumentami wzorcem umownym przedwstępnej umowy sprzedaży, który w § 7 ust. 2 zawierał wskazane w pozwie postanowienie o następującej treści: „Cena podlega waloryzacji o wskaźnik inflacji GUS (z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka GUS jest ujemna) począwszy od (...) dnia od rozpoczęcia budowy, liczonej od kwoty jaka pozostała do zapłaty do pełnej wartości umowy. Cena wskazana w ust. 1 będzie waloryzowana wg zasad określonych w n/n ustępie nie dłużej niż w terminie wskazanym w § 6.1.2”.(k.12-19 akt). Pozwana nie zakwestionowała, iż w stosowanym wzorcu zawarte jest przedmiotowe postanowienie. Spółka nie zaprzeczyła także, aby stosowała wskazane postanowienie, w związku z czym okoliczność tę należało uznać za przyznaną na podstawie art. 230 k.p.c.

Sąd Okręgowy poddał treść przedmiotowego postanowienia wzorca umowy ocenie prawnej na podstawie art. 385¹ § 1 k.c. i uznał, iż powództwo jest uzasadnione.

Wskazał, że w postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone sąd dokonuje abstrakcyjnej oceny wzorca celem ustalenia, czy zawarte w nim klauzule mają charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ k.c. Niedozwolone postanowienia umowne określają przepisy art. 385¹ - 385³ k.c., mające na celu ochronę konsumenta przed niekorzystnymi postanowieniami umowy łączącej go z profesjonalistą. W myśl art. 385¹ § 1 k.c. za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Zatem możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z praktyki stosowania zależna jest od łącznego spełnienia następujących przesłanek:

- 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacom;
- 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami;
- 3) ukształtowane we wskazany sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta;
- 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy przyjął, że przedmiotowe postanowienie nie jest uzgadniane indywidualnie. Powódka stwierdziła, że przedmiotowa klauzula została narzucona przez przedsiębiorcę i nie podlegała negocjacji. Z kolei pozwana wskazała jedynie, że umowy przez nią zawierane podlegają indywidualnym negocjacom z klientami. Nie przedstawiła jednakże na tę okoliczność żadnego dowodu. Przedmiotowe postanowienie nie reguluje, zdaniem Sądu Okręgowego, świadczenia głównego wynikającego z umowy, czyli ceny za wybudowany lokal mieszkalny, a stanowi jedynie klauzulę waloryzacyjną. Sąd I instancji odwołał się do poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 maja 2005 r., sygn. I CK 690/04, iż „umowna klauzula waloryzacyjna może być poddana kontroli z punktu widzenia jej rzetelności kontraktowej (art. 385¹ – art. 385³ k.c.). Umowna klauzula waloryzacyjna nie jest objęta wyłączeniem zawartym w art. 385¹ § 1 zd. 2 (skuteczność klauzul umownych „określających główne świadczenia stron”, sformułowanych w sposób jednoznaczny). Klauzula waloryzacyjna nie określa bowiem bezpośrednio świadczenia głównego, ale wprowadza umowny reżim jego podwyższania. Cel przepisu art. 385¹ k.c. nie pozwala na ograniczenie ochrony partnera umowy w wyniku szerokiej interpretacji formuły „postanowień określających główne świadczenia

stron”. Prawna nieskuteczność klauzuli waloryzacyjnej pozwalałaby domagać się przez jedną ze stron waloryzacji sądowej na podstawie art. 358¹ § 3 k.c.”.

Następnie Sąd Okręgowy wskazał, że „dobre obyczaje” to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać także działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, a więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania. Pojęcie „interesów konsumenta” należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, mogą tu wejść w grę także inne aspekty: zdrowie konsumenta (i jego bliskich), jego czasu zbędnie traconego, dezorganizacji toku życia, przykrości, zawodu itp. Naruszenie interesów konsumenta wynikające z niedozwolonego postanowienia musi być rażące, a więc szczególnie doniosłe. Pojęcie „dobrych obyczajów” (w szczególności w stosunkach umownych między profesjonalistą a konsumentem) zdefiniowała judykatura – orzecznictwo. SN z dn. 13.07. 2005 r., I CK 832/04, w którym wskazano, iż za „sprzeczne z dobrymi obyczajami” należy uznać wprowadzenie klauzul godzących w równowagę kontraktową, zaś „rażące naruszenie interesów konsumenta” polega na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta w określonym stosunku umownym.

Sąd Okręgowy uznał, że kwestionowana przez powódtkę klauzula stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Stosownie do art. 385³ pkt 20 k.c. w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności przewidują uprawnienie kontrahenta konsumenta do określenia lub podwyższenia ceny lub wynagrodzenia po zawarciu umowy bez przyznania konsumentowi prawa odstąpienia od umowy. Tymczasem niniejszym postanowieniem przedsiębiorca zagwarantował sobie właśnie możliwość podwyższenia ceny w związku z jej waloryzacją o wskaźnik inflacji GUS, przy czym nie przyznał konsumentowi prawa odstąpienia od umowy w przypadku wzrostu ceny. Żadne postanowienie wzorca umowy nie stanowi bowiem o przyznaniu tego prawa klientowi w sytuacji podwyższenia ceny za oferowane mieszkanie. Tym samym zakwestionowane postanowienie będzie szczególnie niekorzystne dla konsumenta, zwłaszcza w warunkach dużej inflacji. Dla konsumenta nawet kilkuprocentowa podwyżka ceny mieszkania, przy stosunkowo dużej jego wartości, może spowodować, że nie będzie on w stanie nabyć oferowanego mieszkania. Ponadto zgodnie z przedmiotowym postanowieniem cena podlega waloryzacji o wskaźnik inflacji GUS – z wyłączeniem sytuacji, gdy stawka GUS jest ujemna, a tym samym przedsiębiorca wprowadził dysproporcję regulacji z uwagi na fakt, że cena ulega wyłącznie wzrostowi zgodnie z inflacją, natomiast gdy inflacja jest ujemna, czyli zachodzi deflacja cena nie będzie podlegać obniżeniu. Z tego względu należy uznać, że postanowienie nie jest symetryczne i zabezpiecza wyłącznie interes przedsiębiorcy. Postanowienie jest nieprecyzyjne, zatem może budzić wątpliwości interpretacyjne. Wskaźnik inflacji GUS nie został bowiem dookreślony, pomimo, że istnieją różne wskaźniki inflacji stosowane przez GUS - miesięczne, kwartalne, półroczne, roczne.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że zakwestionowane postanowienie wzorca umownego stosowanego przez pozwaną w obrocie z konsumentami stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i zakazał jego stosowania na podstawie art. 479⁴² k.p.c.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez pozwaną, która wniosła o uchylenie orzeczenia i umorzenie postępowania w sprawie oraz o zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania za obie instancje.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwana zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj.:

a) art. 479³⁸ § 1 i art. 479³⁹ k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. przez niedokonanie oceny, wskutek braku inicjatywy dowodowej powódki, jak i Sądu, czy zachodzą przewidziane w tych przepisach przesłanki dopuszczalności wniesienia powództwa, podczas gdy pozew został wniesiony po upływie ponad 3 lat od dnia zastosowania przez pozwaną przedmiotowej klauzuli i ponad 1 roku od dnia zawarcia przez powódkę umowy cesji, na mocy której wstąpiła w prawa i obowiązki kupującego, a nadto powódka nie wykazała, iż w dacie wniesienia pozwu wg oferty pozwanej mogłaby zawrzeć z pozwaną umowę zawierającą postanowienie, którego uznania za niedozwolone żąda w pozwie;

b) art. 230 k.p.c. przez uznanie faktu stosowania kwestionowanego przez powódkę wzorca umownego w okresie miarodajnym dla oceny dopuszczalności powództwa za przyznany, chociaż pozwana dokonała dalej idącego zakwestionowania w postaci wskazania, iż przedmiotowe postanowienie mimo, że zawarte we wzorcu indywidualnie negocjowane z klientami;

c) art. 355 § 1 k.p.c. przez nie wydanie postanowienia o umorzeniu postępowania, mimo że postępowanie w jego toku stało się bezprzedmiotowe;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 385¹ § 1 k.c. i art. 385² k.c. (także w zw. z art. 479⁴⁵ § 2 i 3 oraz art. 479⁴³ k.p.c.) przez ich zastosowanie w sprawie, mimo że klauzula waloryzacyjna została wpisana do rejestru klauzul niedozwolonych prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 30 marca 2010 r. (nr wpisu (...)), co czyni postępowanie bezprzedmiotowym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd II instancji uznając trafność ustaleń faktycznych oraz słuszność oceny prawnej dokonanej przez Sąd Okręgowy, przyjmuje je za własne. Skarżąca w apelacji sformułowała wyłącznie zarzuty naruszenia prawa procesowego. Nie kwestionuje oceny dokonanej przez Sąd I instancji przedmiotowego postanowienia wzorca umowy jako niedozwolonego w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i n. Wymienia w zarzutach powołany przepis prawa materialnego, ale kontekście bezprzedmiotowości wpisu klauzuli do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone, tj. w kontekście art. 479⁴⁵ § 2 i 3 oraz art. 479⁴³ k.p.c.

Jedynie zatem dla porządku Sąd odwoławczy podnosi, że Sąd Okręgowy wydając zaskarżone orzeczenie nie popełnił błędów ani co do zastosowania, ani co do wykładni przepisów art. 385¹ i art. 385³ pkt 20 k.c. Do uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowania go z praktyki stosowania, zgodnie z art. 385¹ k.c. konieczne jest stwierdzenie łącznego występowania czterech przesłanek, tj. (1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, (2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki stron pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, (3) powyższe prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta, (4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron. W realiach rozpoznawanej sprawy nie budzi wątpliwości, że sporne postanowienie pozostaje w sprzeczności z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interes konsumenta, nie podlegało negocjacji, lecz było częścią proponowanej przez pozwaną umowy oraz, że nie stanowi o świadczeniach głównych stron.

Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd Okręgowy nie naruszył ani art. 230 k.p.c., ani też art. 232 § 1 k.p.c. w związku z art. 479⁽³⁸⁾ § 1 i art. 479⁽³⁹⁾ k.p.c. Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia, która została prawidłowo ustalona na podstawie - nie budzącego wątpliwości co do wiarygodności i nie zakwestionowanego przez pozwaną - dokumentu umowy z dnia 29 marca 2006r., jest posługiwanie się w stosunkach z konsumentami wzorcem umowy, który zawiera kwestionowane postanowienie. Jak już wskazano pozwana Spółka nie zaprzeczyła faktowi, iż w dacie zawarcia powołanej umowy stosowała wzorzec umowy (zawarte w nich postanowienia, w tym także objęte żądaniem pozwu) w stosunkach z konsumentem, co już pozwala na poddanie wzorca kontroli abstrakcyjnej. Podniosła jednak, że postanowienie umowy, mimo że zawarte we wzorcu było negocjowane indywidualnie. Zaznaczyć zatem należy, że wszelkie klauzule sporządzone z wyprzedzeniem będą klauzulami pozbawionymi cechy indywidualnego uzgodnienia

i okoliczności tej nie niweczy fakt, że konsument mógł znać ich treść. Stan faktyczny rozpoznawanej sprawy pozwala, wbrew twierdzeniom skarżącej, na uznanie zaskarżonego postanowienia wzorca za nie uzgadnianego indywidualnie. Poza sporem pozostają bowiem następujące okoliczności: wzorzec został sporządzony z wyprzedzeniem, konsument - co oczywiste, ma możliwość zapoznania się z treścią wzorca umowy, następnie są zawierane umowy bez odstępstw od proponowanego wzorca, bez indywidualnych uzgodnień. Powyższe fakty pozwalają na subsumcję w sprawie art. 385⁽¹⁾ § 3 k.c. Ponadto strona pozwana przedstawiając okoliczność indywidualnych negocjacji z konsumentami, nie zaoferowała przeprowadzenia w tym zakresie żadnego postępowania dowodowego, które uprawniałoby ustalenie, iż konsument ma realny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia wzorca umowy stosowanego przez(...)S.A. Pozwana w procesie zachowała się niezgodnie z zasadą stanowiącą, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Podobną argumentację należy przedstawić wskazując na nietrafność zarzutu braku udowodnienia przez powódkę stosowania wzorca umowy zawierającego przedmiotowe postanowienie w okresie pozwalającym na jego sądową kontrolę. Zgodnie bowiem z art. 479³⁹ k.p.c. powództwo o uznanie postanowień wzorca za niedozwolone może być wywiedzione wobec wzorców stosownych aktualnie, a także wobec wzorców już niestosownych, jeżeli od zaniechania stosowania nie minęło sześć miesięcy - termin zawity, nieprzywracalny. Strona pozwana na podstawie cytowanego przepisu konstruuje merytoryczny zarzut obronny przed kierowanym przeciwko niej pozwem. Wskazać zatem należy, że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń strony i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) – por. wyrok SN z dn. 17.12.1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76. Kontrydiktoryjność procesu cywilnego nakłada na strony obowiązek aktywności dowodowej, ograniczając aktywność sądu do szczególnych sytuacji procesowych. Nie budzi wątpliwości, że zgodnie z wyżej już wyjaśnioną zasadą rozkładu ciężaru dowodu na stronie pozwanej spoczywał obowiązek wykazania za pomocą środków dopuszczalnych według przepisów kodeksu postępowania cywilnego jako dowody, że zachodzą przesłanki do oddalenia powództwa wobec upływu terminu wynikającego z art. 479³⁹ k.p.c. W rozpoznawanej sprawie pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie zaoferowała w tym zakresie żadnego postępowania dowodowego, prezentując błędny w realiach sprawy pogląd, że ten istotny element stanu faktycznego powinna była wykazać powódka.

Pozwana Spółka podnosiła także, że podobna klauzula waloryzacyjna jest już wpisana do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone, co czyni niniejsze postępowanie bezprzedmiotowym. Zasadnicze znaczenie dla niniejszego rozstrzygnięcia ma zatem kwestia rozszerzonej prawomocności wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, wynikająca z art. 479⁽⁴³⁾ k.p.c. W tym przedmiocie wypowiedział się Sąd Najwyższy stwierdzając, iż rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone (art. 475⁽⁴³⁾ w związku z art. 365 k.p.c.) nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa przez tego samego lub innego powoda – w tym także przez organizację społeczną działającą na rzecz konsumentów – przeciwko innemu przedsiębiorcy, niebiorącemu udziału w postępowaniu, w którym zapadł wyrok, stosującemu takie same lub podobne postanowienia wzorca, jak wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 479⁽⁴⁵⁾ § 2 k.p.c. (por. uchwała SN z dn. 7.10.2008 r., sygn. akt III CZP 80/08). Przepis art. 479⁽⁴³⁾ k.p.c. dotyczący rozszerzonej mocy wiążącej wyroku nie określa, jakich podmiotów ona dotyczy. Odrzucenie pozwu następuje zaś, jeśli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Określenie „o to samo roszczenie” ma związek z zakresem przedmiotowym wyroku. Tej kwestii art. 479⁽⁴³⁾ k.p.c. również nie rozstrzyga, należy się zatem odwołać do reguł ogólnych zawartych w art. 365 § 1 k.p.c. i art. 366 k.p.c. Wydany w takiej sprawie wyrok dotyczy zatem postanowienia określonego wzorca a nie postanowienia w ogóle. Przepis art. 385⁽²⁾ k.c. nakazuje ponadto uwzględniać przy ocenie zgodności

postanowienia umowy z dobrymi obyczajami okoliczności zawarcia umowy oraz umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny. Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia nie musi zatem być tożsama nawet w wypadku oceny tego samego postanowienia tego samego wzorca umownego, stosowanego przez innego przedsiębiorcę. Klauzula z rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone, do której odwołała się strona pozwana (k. 116), została wpisana po prawomocnym zakończeniu postępowania przeciwko (...) S.A. Tym samym pierwszy z elementów, który mógłby prowadzić do uznania, że bezprzedmiotowe stało się merytoryczne orzeczenie w niniejszej sprawie został spełniony. W ocenie Sądu odwoławczego nie została spełniona kolejna z przesłanek, bowiem przedmiotowe postanowienie w swej treści nie jest takie same lub podobne do klauzuli już wpisanej. Przede wszystkim nie zostało udowodnione, że oba postanowienia pochodzą z tego samego wzorca umowy, ale przede wszystkim ich stopień podobieństwa nie jest wystarczający, aby odstąpić od merytorycznej oceny postanowienia zawartego w pozwie. Stopień niejednoznaczności i ogólności postanowienia analizowanego w sprawie jest większy niż klauzuli wpisanej do rejestru, co umożliwia jego szeroką wykładnię i w konsekwencji nadanie różnej treści, chociażby w zakresie wskaźnika waloryzacji (miesięczny, kwartalny, roczny), co precyzyjnie określa postanowienie, do którego odwołuje się skarżący. Dlatego też konieczna stała ocena przedmiotowej klauzuli zgodnie z kryteriami art. 385⁽¹⁾ - art. 385⁽³⁾ k.c.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.